



PUBLICATIE.

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS DER STAD LEYDEN, — gezien hebbende Zijner Majesteits besluit van den 3. September 1829, (*Staatsblad* N°. 62) houdende bepalingen omtrent de, bij dat van den 29. September 1828, (*Staatsblad* N°. 57) bevolene algemeene volkstelling in den loop van dit jaar, en verder ontvangen hebbende de voorschriften van Zijne Exc. den Staatsraad Gouverneur dezer Provincie, te dezen aanzien nader medegedeeld; — bingegen bij deze ter kennis der Ingezetenen, dat, ten gevolge van 's Konings bovengemelde besluit, de bedoelde telling of omschrijving zal worden aangevangen op *Maandag den 16 November* aanstaande, en vóór het einde van dit jaar dit geheele werk zal moeten zijn afgelopen; en dat door Commissarissen, die daartoe zullen worden benoemd, aan de huizen der Ingezetenen biljetten zullen worden rondgebracht, om dezelve acht dagen na de rondbrenging terug te halen, waarop ieder gehouden zal zijn in te vallen (of, indien hij daartoe niet in staat is, zulks door een ander geschikt persoon, of, des noods, bij de ophaling der biljetten, door Commissarissen zelve te doen invullen) den precisen naam en voornamen van het hoofd des huisgezins, deszelfs ouderdom, geboorteplaats, gehuwden of ongehewden staat en godsdienst, en voorts ook al deze omstandigheden van zijne vrouw en bij hem inwonende kinderen, naar rang van ouderdom, en dus met uitzondering van die kinderen, welke zich op Academiën, Leer- of Kostscholen bevinden, die op de plaats van hun tegenwoordig verblijf moeten worden ingeschreven; voorts van de mannelijke en vrouwelijke dienst en werkboden, voor zooverre die in het huis van hunnen meester woonachtig zijn; mitsgaders van alle afzonderlijk inwonende personen (ten zij die vreemdelingen waren en geen jaar alhier gevestigd zijn geweest, als wanneer deze niet behoeven te worden ingeschreven;) dat personen in gestichten van weldadigheid gealimenteerd, en dus ook de aanwezigen in de gast- en ziekenhuizen, zoowel als die zich in kostscholen bevinden, door de hoofden der inrigtingen of wel door de opzigtters niet aan Commissarissen, maar aan het plaatselijk bestuur zullen moeten worden opgegeven, in den loop der maand Januarij 1830, zoodanig als dezelve zich op den 31. December 1829 in die Gestichten zullen bevonden hebben; zullende de verdere onder voogdij staande personen, aan gemelde Commissarissen, door hen, bij wie dezelve inwonen, met vermelding van de plaats, waar hunne ouders (zoo die nog leven) of voogden woonachtig zijn, worden opgegeven; moettende de Administratiën van huizen van correctie en gevangenis, alsmede de noodige opgaven van de gevangenen invoege voorschreven directielijk aan het plaatselijk bestuur doen; terwijl alleen van de militairen (vermits de hoofden der corporien ook eene nitvoerige opgave inzenden moeten van hunne onderhoorige manschappen) de op zich zelve staande Officieren verplicht zijn de gevraagde opgave te doen aan bovengemelde Commissarissen; zijnde voorts bij Zijner Maj. besluit verder bepaald, dat zij, die gedurende een groot gedeelte des jaars reizende of varende zijn, als: kooplieden, kramers, muzikanten, kunstenaars, turfschippers, beurtschippers en dergelyken, zullen moeten worden ingeschreven daar, waar zij hunne personele belasting betalen; en zij, die in meer dan eene plaats personele belasting betalen, of een zomer- en winterverblijf hebben, ter plaats waar de zetel van hun fortuin is gevestigd.

Burgemeester en Wethouders vertrouwen dat al de Ingezetenen volijverig zullen zijn, om mede te werken tot bereiking van Zijner Maj. geëerbiedigd verlangen, ten einde door eene behoorlijke opgave, te kunnen slagen in de daarstelling van volledige volks-registers binnen dit Rijk, en dat mitsdien op niemand hier ter Stede toepasselijk zal behoeven gemaakt te worden, de strafbepaling, wegens voortdurende nalatigheid of weigering in de te doene opgave, overeenkomstig artikel 1. der Wet van den 6. Maart 1818. (*Staatsblad* N°. 12) houdende eene boete van ten minste f 10, en ten hoogste f 100, of eene gevangenisstraf van ten minste één en ten langste veertien dagen, of wel boete en gevangenisstraf te zamen, welke bij opgemeld besluit tegen de weigerachtigen is vastgesteld.

Burgemeester en Wethouders zijn gemagtigd bij deze bekendmaking de stelling verzekering te voegen, dat de tegenwoordige maatregel geen ander doel heeft, dan het aanleggen van volledige Volksregisters, bevattende alle zoodanige opgaven en bijzonderheden nopens de bevolking, welke kennis in het belang van den Staat nuttig en noodzakelijk is bevonden.

En opdat niemand hiervan eenige onwetenschap zoude kunnen voorwenden, zal deze worden afgekondigd, en aangeplakt waar zulks gebruikelijk is.

Aldus gearresteerd door Burgemeester en Wethouders der Stad Leyden, op den 9. November 1829, en den 12den daaraanvolgende afgekondigd.

J. G. DE MEY.
Ter ordonnantie van dezelve,
P. A. DU PUI.

GRIEKENLAND.

EGINA den 12 September. Bij een besluit van den 23 Augustus heeft de President, uit eene hem door de vertegenwoordigers aangeboden lijst, 1°. tot senateurs benoemd de heeren: *Andreas Miaulis, Anastasius Andrusis, Anastasius Charalampus, Andreas Kazanodarti, Athanasius Lidoriki, Georgius Sissini, G. Manromati, G. N. Antiochopoulos, G. Aenian, S. Mourouzi, Demetrius Perzuka, Demis Murziro, Demetrius Kampani, Theodorus Colocotroni, Jan Katapania, G. Genoyeli, J. Nako, N. Ch. D. Konia, Petrus Mavramichali, (Bey der Magnieten,) Pánajoti D. Dimitra-Kopulo, Riga Palamidi, Tarsi Mangina.* 2°. Bepaald, dat de papen der overige kandidaten in een boek zullen worden opgeschreven, ten einde dezelve in aanmerking te nemen, zoo dikwijls er posten te vergeven zijn. 3°. De plaats, waar de zetel van het gouvernement is, mede bestemd voor dien der senateurs; zullende dezelve het eerste vergaderen den 23 October, naar inhoud van het reglement op den Senaat, hetwelk eerstdaags zal worden bekend gemaakt.

— Wijders bevat de *Gazette universelle de la Grèce* (van nieuws te Egina uitgegeven wordende) de navolgende benoemingen: De heer *P. A. Agnostopolo* tot buitengewoon commissaris van Eldie, in plaats van den heer *Speridon Kalogeropulo*, die tot het eerste hof van appel overgaat; de heer *Konstantinus Pelopidas*, tot provisioneel gouverneur van Kalavritza; de heer *Syamo Daskolopulo* tot provisioneel gouverneur van Naxos en de andere eilanden van het departement der middel-Cycladen; de heer *Lycurgus Logotheti* tot buitengewoon commissaris van Lakonie en Neder-Messenie; de heer *Antonius Tsuni* tot buitengewoon commissaris van West-Griekenland; de heer *Konstantinus Metaxa* tot buitengewoon commissaris voor de provincie van Oost-Griekenland; voorts onderscheidene andere tot raadsheeren in het eerste hof van appel.

— Den 15 October. De expeditien, onlangs tegen den vijand bepaald, zijn met den gelukkigsten uitslag bekrond geworden, en het vaste land van Griekenland is thans geheel vrij. Zoodra de Ottomanen Livadie hadden ingenomen, maakte de opperbevelhebber *Ipsilanti* de noodige beschikkingen om ze uit die provincie te verdrijven. Hij bezette met het grootste gedeelte zijner troepen het kasteel van Petra, de voordeeligste stelling om 's vijands verdere voortgang te stansen, en de provincien, die zich reeds van deszelfs overheersching hadden vrijgevochten, te dekken. Den 20 September, trokken de Turken, ten getale van 7000 man, zoo geregelde als ongeregelde troepen, infanterie en kavalierie, tegen de onzen op, en namen op een' aansomscher afstand van Petra eene stelling, in het vaste vertrouwen van de bezetting te zullen in de pan hakken. De generaal *Ipsilanti* heeft zijn rapport van het gevolg der kruisverrijgting, den 28 September uit de legerplaats Kotamaja, gedagvaard, aan Z. Exc. den President ingezonden. Het beheest hoofdzakelijk [want plaatsgebrek helet ons om het in zijn geheel over te nemen], dat de bevelhebber van Petra, *Sam Mitios*, de Turken met een groot verlies aan dooden en gekweten, onder welke eerstgemelden zich een officier der geregelde troepen en twee vaandeljagers met hunne standaarden bevonden, uit de stelling te Vremiston, verdroef; dat het geheele Turksche leger zich daarna had ontbonden; en dat de *Romily Valessi* met alle de Turksche bezettingen, die in Livadie lagen, dezelve provincie had verlaten. Na deze roemrijke gevechten, was er met de twee bevelhebbers der Turken troepen, *Anaksaga* en *Asplenbey*, een verdrag gesloten, waar bij deze zich verbonden, om naar Thessalie terug te trekken; en Livadie geheel te ontruimen.

De kapitein *Kanaris*, aide-de camp van den generaal *Ipsilanti*, heeft, benevens dat rapport, aan Z. Exc. den President, de twee vanden op den land veroverd en het verdrag zelve overgebracht. De generaal van Egina deelt het in zijn geheel mede. Dit verslag zijn de krijgsvangenen van weerskanten uitgewisseld; en zonder hetzelfde hadden al de Turken door het zwaard der Grieken moeten omkomen, dat zij zonder leetlogt waren en het hun onmogelijk was dien in het land te vinden.

[Volgens de *Globe and Traveller* zouden er te Londen werkelijk veelvuldige conferentien tusschen de vreemde gezanten en lord *Aberdeen*, over Griekenland, plaats hebben. Men zeide, onder anderen, dat Frankrijk een voorstel gedaan hadde, strekkende om de grenzen van Griekenland op het vaste land nauwer te bepalen, maar om terzelver tijd den nieuwen staat geheel onafhankelijk te verklaren van de Turksche heerschappij; oorauelende het Fransche ministerie, dat het beter ware aan Griekenland deze onafhankelijkheid met een minder uitgestrekt grondgebied, toe te staan; dan om het, door de uitbreiding van deszelfs grenzen, het uitzigt te geven op een grooter staatkundig gewigt, hetwelk, uit hoofde van het opperieuverschap aan de Porte verblijvende, gestadig aanleiding zoude geven tot nieuwe onlusten. Er was, naar men zegt, een prothokol over dit punt opgemaakt, en hetzelfde zoude, dadelijk na de toetreding van Rusland, de Porte worden aangeboden, ten einde zich daaromtrent binnen eenen bepaalden termijn te verklaren.]

(Het vervolg op den kant van deze blaad.)

gezag van don Miguel erkend heeft, wiens willekeurig bestuur zleht tot nu toe door geene enkele eedle hand heeft onderscheiden, maar zich intengende heeft gekennet door eene onophoudelijk en wreedaardige vervolging van vaderlandlievende onderdanen, die in de geschiedboeken der volker bijna zonder weerspreke is. Het gedrag der scheidbevelhebbers van don Miguel is een waardig nevensstuk van het zijne geweest. Schep en, die geenek ingreep op besaande regten hadden, gemakt en op eene eervolle wijze handelsgewin zochten te verwerven. Amerikaansche schepen daarenboven, zijn door deze verachtelijke zeecinnemers aangehouden, en van hante ladingen beroofd; ja, men heeft op de manschap daarvan moedwillig, geruand, de zelve in de gevangenis gemet, of hen laten. (Het vervolg op de volgende blaaden.)

dige stuiptrekkingen, aan een gedeelte van het lichaam verlamd en is nog in dezen ongelukkig toestand. Donna Maria d'Assumpcao zag, te midden der hevige smarten, haar vel aanvankelijk geel, daarna zwart worden; men wenchoopt aan har leven. (Gazette des Pays-Bas.)

[De Noord-Amerikaansche dagbladen in Engeland tot den 17 dezer ontvengen, betreffen zich zeer, dat men de aankomsten van den gezezen prins regent, de koninginn van de Oorlog, heeft bijeen erkennen, en zoo dedde, met de benoeming der nieuw aangekomene waardigheidsrijken, den 17 dezer, een persiflage van de aankomsten der wettelijke regering. Bedaarde beschouwers der wettelijke regering, ben met enige verwondering gezier, dat de regering der Vereenigde Staten met zoo veel overhaasting het

kerkhof der beide kerkgemeenten, heeft gepreparaard, heeft mij het grootste genoegen gegeven, en ik hoop, dat deze stemming sgeestig geposegelyk moge wezen, zoo wet als het met der Methodologische kerk, door den beaunrdijer van het Evangelisch seminarium, Brann, voor het lager, onderwijf der scholen en van het kerkgezang ingespeet. De regering zal zorgen om dit door de officiele bladen bekend te maken. Berlijn, den 20. October, 1829. FREDERIK WILHELM.

P. Q. R. T. U. G. A. L.

LASSABON den 24 October. Dezer laatste dagen zijn de twee prinsessen, zusters van don Miguel, gevarriik ziek geworden. De prinses dona Isabella Maria bevond zich op hetzelfde oogenblik, na gewels

D U I T S C H L A N D.

MUNCHEN den 6. November. De graaf van *Mansberg*, minister van quienlandsche zaken en van financiën, is vereerd geworden met het groot-kruis der *Leopoldus* orde van Oostenrijk.

KOBLENZ den 6. November. Zijne Maj. heeft, ter gelegenheid der inwijding van het gemeenschappelik Katholisch en Evangelisch kerkhof te Waldhöckelheim, en van eene plaats gebad hebbende *Methodologische cursus* in het Evangelisch seminarium der schoolmeesters te Neuwich; aan de regering van Koblenz het navolgend kabinet-schrift doen afgeaag:

De Christelijke eendragt, die zich tusschen de Katholieche en Evangelische Christenen, laatste den maand, bij de inwijding van het gemeenschappelik

onsnappen, zonder dat zij iets anders dan hun leven konden redden.

Zulk een man wordt met zoo veele kiesche beleefdheid door onze regering behandeld, op een oogen blik, dat zijne herhaalde beleedigingen jegens onzen Staat de verontwaardiging van ieder weldenkende hebben opgewekt of behooren op te wekken. Gelukkig intusschen heeft zijn stelsel van onderdrukking thans (door de nederlag op Terceira) eenen hevigen schok geleden, en hij is door diezelfde mannen gekastijd geworden, die hij in slaafsche ketenen wilde knielen. Hij mag wel van geluk spreken, zoo deze tegenspoed niet voor zijne andere onderdanen, die thans allen door vrees teruggehouden worden, om hunne rechten te doen gelden, een teken tot opstand wordt; en zij niet al ras de boeien van den dwingeland en overweldigder voor altijd verbreken.

Wij kunnen, om van het eigenlijke Portugal niet te spreken, uit zekere bronnen berichten, dat het gezag van don Miguel op Sint-Michaël en Madeira slechts op zeer zwakke grondslagen rust, en bij de minste aanleiding omvergeworpen kan worden. Na het gebeure op den 11 Augustus zal hij wel geene nieuwe poging tot herovering van Terceira wagen; doch al deed hij zulks, dan wachten hem daar slechts nieuwe vernederingen en nieuw verlies van krijgsvolk.

Hetzelfde dagblad bevat tevens eene verklaring van den heer Figaniera e Morao, sedert October 1826 Portugeesch konsul voor de Staten van New York, Connecticut en East-Jersey, gedagteekend New-York den 6 October, waarbij de konsul aan het gouvernement der Vereenigde Staten te kennen geeft, dat hij die betrekking niet langer wilde blijven waarnemen, omdat hij niet als dienaar van den infant don Miguel beschouwd wilde worden, en de pilgten jegens zijne wettige Koningin niet vermogt te schenden. *Nederlandsche Staats-Courant.*

GROOT-BRITANNIE.

LONDEN den 11 November. De belooning van 1000 p. st. door het Iersche gouvernement aanvankelijk gesteld op de ontdekking van de handadigers aan den moord van heer O'Connell, is nog met 2000 p. st. verhoogd, waaruit men kan opmaken, in welke hoogachting die heer bij hetzelve stond. De drie personen, vóór eenige dagen op vermoeden gevat, zijn, na een scherp verhoor, onschuldig bevonden, en dadelijk op vrije voeten gesteld.

Uit Cork wordt gemeld, dat de voltrekking van het doodvonnis over J. Leary, een der vier medeplichtigen aan den aanslag op het leven van vier overheidspersonen in het graafschap, uitgesproken, wegens eenig misverstand in het geregeld onderzoek bestaande, tot den 20 April is uitgesteld. Aanstaaenden Zaterdag zouden de drie andere medeplichtigen de doodstraf ondergaan.

Mexikaansche berigten.

Een dagblad van Charlestown meldt den 25 September het volgende: „Wij vernemen, dat een schip, den 13 dezer maand van Tampico, na eenen overtocht van zes dagen, te Havana aangekomen, aldaar de zijding had overgebracht, dat een korps Mexikanen, in hinderlag gelegen, een gedeelte der Spaasche troepen, die het kamp verlaten hadden om water te halen, heeft verrast, en door hun weigerig vuur tot eene overhaaste vlucht genoodzaakt.“

Uit de Havana meldt men den 21 September, dat er 2000 man werden ingescheept, om de gelande troepen te versterken; doch, volgens de algemeene berigten uit New York, was de geest der bevolking zeer eengezind om alles op te offeren, ten einde de landing der Spanjaarden te verijdelen. Zij hadden nog weinig vorderingen gemaakt, en men scheen geenzins te twifelen aan het mislukken der onderneming, al ware het ook, dat er meerdere troepen uit de Havanna mogten opdagen.

FRANKRIJK.

PARYS den 11 September. Men schrijft uit Valence, dat H. H. Siciliaasche M. M., benevens de aanstaande koningin van Spanje, en Z. K. H. den infant don Francisco, vooraafgegaan door MADAME, hertoginhe van Berry en de infante, zuster van H. K. H. den hertog van den 3den aldaar waren aangekomen en in den morgenstond van den 4den de reize naar Montelmar hadden voortgezet.

Men schrijft uit Toulon, den 6 dezer: De schepen de *Conquerant*, onder bevel van den admiraal de Rigny, de *Trident*, waarop zich de admiraal Rozamel bevindt, de *Breslav* en het fregat *Artélanse*, moeten bevel ontvangen hebben om de troepen der exped. van Morea, en het materieel van het leger in te nemen, en naar Frankrijk terug te voeren. De vestingen van Griekenland, thans door Fransche troepen bezet, zullen aan de Grieksche troepen worden overgegeven.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE den 11 November. Tweede Kamer der Staten-Generaal.

In deze zitting is het vraagstuk voorgenomen over de toelating van den heer Brugmans, waaromtrent het rapport der centrale afdeling medebragt:

ben het verslag der commissie voor kennisgeving aangenomen. Nog twee leden kunnen tot geen besluit komen. Zes en twintig vereenigen zich met het gevoelen der minderheid van de commissie, onder bijvoeging der volgende aanmerkingen door sommige hunner.

Acht zijn van oordeel, dat de overgelegde stukken de noodige inlichtingen niet geven, om tot de toelating te besluiten.

Twee zeggen, dat zij, op die stukken afgaande, zouden overhellen om de permanente commissie als rekenplichtig te beschouwen. Want uit dezelve blijkt zoowel, dat er een *quitus* wordt gegeven wegens eene gedane rekening, als dat de permanente commissie het ligchaam is met het dagelijksch beheer belast, en daaruit besluiten zij, dat dit *quitus* moet geacht worden alleen betrekkelijk te zijn tot de permanente commissie, aangezien de algemeene vergadering geen beheer heeft en dus niet rekenplichtig wezen kan.

Evenmin vindt een lid, die tegen de toelating is, in de afgegevene certificaten een bewijs, dat de leden der permanente commissie compabel zijn. Hetzelfde oordeelt een lid, die mer de minderheid van de commissie heeft ingestemd.

Vijf leden verlangen vooraf te weten, op welke wijs en op grond van welke stukken het aan de drie leden der geheime commissie bekend is, dat de vier opgegevene comptabele ambtenaren dit zijn en wel alleen, en of er Koninklijke besluiten bestaan, die overeenkomstig art. 23 der wet van den 21 Junij 1820, den thesaurier voor het geldelijk beheer van het amortissatie syndicaat comptabel gesteld hebben. Zij zijn verwonderd, van dit gewichtige punt niets vermeld te vinden. Ook vragen vele hunner of de thesaurier en de agenten van het syndicaat in de provincien een borgtocht stellen ten behoeve van het syndicaat of van den lande, en of de hoofden van ministeriele departementen een *quitus* van de Rekenkamer ontvangen. Er wordt bijzonder gewigt gehecht aan de beantwoording dezer vragen door de leden die dezelve gedaan hebben en zich daarbij honne stem voorbehouden.

Acht leden witen het gevoelen, dat, om tot een besluit te komen, zij eerst inzage behoeven van het Koninklijk besluit houdende insprekking der permanente commissie en de werkzaamheden harer leden bepalande.

Het volgende is bovendien nog aangemerkt: Namelijk, door een der leden, die vóór de toelating zijn, dat, naar zijn oordeel, al de twijfel in deze voortvloeit uit de vermenging der denkbeelden van administrative verantwoordelijkheid en van geldelijke rekenplichtigheid.

Een ander lid, die tegen de toelating is, verlangt te weten; of de kasser van het syndicaat regt heeft, de betaling te weigeren der gelden waarover de permanente commissie beschikt heeft, wanneer hij verneemt, dat het gebruik dier gelden niet overeenkomstig de wetten geschiedt, dan of hij de bevelen der permanente commissie moet volgen en zonder verder onderzoek betaling open, door de kasser te weigeren.

Een lid heeft eene nota in het Fransch ingeleverd, welke is bijgevoegd.

Nadat, bij de beraadslaging, de heeren van Reenen, de Jonge, Lazaac, van Toulon, Dyckmeester, Sypkens, Donker Curtius, en Byleveld, voor de toelating hadden gesproken, en de heeren van Dam van Tessel, Luyben, Weerts, Fabry Longi de, de Stassart, Angillis, Trenteseaux, Barshelémy, Liedel de West, en Fallon, tegen de toelating het woord hadden gevoerd, verdedigde de heer Donker Curtius, rapporteur van de commissie, belast met het onderzoek der zaak van het nieuw gekozen lid, in de Fransche taal, de zedenen, welke de commissie voor de toelating had bijgebracht. Hij zoude niet verhalen wat de heeren Lazaac en de Jonge reeds gezegd hadden. Hij oordeelde, dat de heer Brugmans kon worden toegelaten, en alle aanmerkingen tegen zijne toelating niet meer bestonden. Men had gevraagd: Is de heer Brugmans geen comptabel ambtenaar? Kan hij worden toegelaten? Is de algemeene rekenkamer een bij de grondwet daargesteld en geconstitueerd collegie?

Men antwoordde ons, dat permanente commissie is niet comptabel, de heer Brugmans kan worden toegelaten; en wat nog meer is, dat collegie doet eene opgave, die in dezen de comptabelen zijn. Men kon niets meer verlangen; alle twijfel moest nu ophouden; en de spreker zoude voor de toelating stemmen.

De kamer hogtans, ter hoofdelijke stemming overgegaan zijnde, besluit met eene meerderheid van 45 stemmen tegen 11, dat de heer P. A. Brugmans NIET kon worden toegelaten.

Bitelijke ingekomen verzoekschriften zijn tot de commissie der petiten verzonden. Op eenige aangeboden hoekwerken is het gewone vereerd besluit genomen, de notulen van het verhandelde ip de vorige zitting zijn goedgekeurd, en de zitting werd opgegeven, zonder dagbepaling tot nadere bijeenkomst.

Den 12 November. De audientie bij Z. M. is gisteren wederom zeer talrijk geweest. Het korps officieren van de schutterij dezer residentie, met de kolonel aan het hoofd, heeft aan den Koning, bij die gelegenheid, deszelfs hulde wezen bewijzen.

Gisteren avond is een zeer lustrijk bal op het paleis van Prins Frederik der Nederlanden geweest, ter viering der verloofing van H. K. H. Mevrouw de Prinses Marianne en Z. K. H. Prins Albert van Pruisen. Hetzelve heeft tot laat in den nacht geduurd.

Z. K. H. Prins Karel van Pruisen, is heden uit deze residentie vertrokken, om naar Berlijn weder te keeren.

De heer van de Velde, bisschop van Gent, is gisteren alhier aangekomen. Eersdaags zal zijn hoogerwaarde den eed in handen van Z. M. afleggen.

ROTTERDAM den 11 November. De kamer van koophandel en fabrieken der stad Schiedam, kennis bekomen hebbende van de aan de kamer te Rotterdam gedane mededeeling van de prohibitive wet, door het (Het vervolg op den kant van deze bladz.)

LEYDEN den 15 November. Heden zijn bij ons de Iversche dagbladen ontvangen, lopende van den 14 tot den 25 Julij deszelve jaars ingeloomen. De werkzaamheden tegen de muiseeligen blijven eerst voortduren. Na heereen men weet van derzelf-per kwaalheid, gevogd bij de geringe kennis, welke

men bezit van het zoo geheel plaatselijke des zoogenamden Krijgtooneel. Kan het lezen van derzelf-bijzonderheden weinig belangrijks opleveren, terwijl wij, wat het overzicht van het geheel betreft, nog niets belangrijker ontmoet hebben dan den phis. van Java, uit de Bengalsche courant in ons vorige, onder het Engelsche-nieuws, medegedeeld.

De bovengenoemde couranten bezetten, wederom drie rapporten van den lateaun-gangnaal de Kerk van Z. Exc. den commissaris-generaal; allen gedagteekend bij Miguel, land en respectievelijk den 2, 7, 9, 11, en 14 Julij 1828. Het eerste heeft betrekking op de reis van de mobiele kolonnen tegen de Muiseeligen, die op den 14 dezer van de Magdalenen afgegaan, om hen te beletten voek te verzamelen en, volgens het, aangecommen stelsel, aauhoudend te verhooren, men, onnogevee daarbij on-

(Het vervolg op de volgende bladz.)

Lambrechts, Goudrien en van Ochten. Zij maken mede bijzondere leffelijke melding van de hulptroepen; het laatste berigt tevens de aankomst te Samarang van den Koning Talo Kroing Katjangka, uit Madagascar, met 850 man hulptroepen, en de kennisgeving van den gouverneur, dat dezelve eerstdaags door 700 tot 800 man stonden te worden gevolgd. Op welk een en ander de generaal de Kock zeer veel prijs schijnt te stellen. Z. Exc. berigt verder, dat het aan het zuiden van Djocakarta alles rustig bleef; dat het volk over de Progo veel vertrouwen stelde in de bescherming der eerste mobiele kolommen, en al het noodige tot de redouten bereidvaardig aanvoerde.

Door Z. Exc. den Kommissaris - Generaal zijn de navolgende dispositien genomen:

CIVIEL DEPARTEMENT.

BENOEMD:

Tot assistent resident van Buitenzorg R. de Lillietax Bousquet, thans sekretaris van Cheribon, zijnde aan den Kommissaris-Generaal toegevoegde ambtenaar, jonkheer A. H. d'Arckon, thans de eerstgemelde functie waarnemende, daarvan op deszelfs verzoek ontheven. Tot sekretaris der residentie Cheribon W. D. Musquetier, thans controleur der landelijke inkomsten van de 1ste klasse in de afdeling Koeningan. Tot controleurs der landelijke inkomsten van de 1ste klasse, D. A. Varkevisser en W. H. A. Thilo, thans controleurs der 2de klasse. Tot controleur der landelijke inkomsten van de 2de klasse, J. van Oppen, thans controleur der 3de klasse, en J. Prins, thans 2de kommissie bij het Kommissariaat-Generaal. Tot controleur der landelijke inkomsten van de 3de klasse, E. A. M. van Benheim van den Berg, thans surnumerair. Tot 1sten kommissie der 1ste klasse, op het bureau van den Hoofd-haljuw te Batavia, J. H. van Strakenborg Jutting, thans eerste kommissie op gemeld bureau.

OP DESZELFS VERZOEK GEPENSIONEERD.

Mr. A. de Nys, gewezen kommissaris over het klein zegel, thans ambtenaar op wachtgeld.

ONTSLAGEN.

De controleur der landelijke inkomsten van de eerste klasse in de afdeling Madja, residentie Cheribon, P. de Bruyn.

MARINE DEPARTEMENT.

BENOEMD:

Tot hoofd-kommissie bij het marine departement, E. Blasius, thans hoofd-kommissie bij het marine etablissement te Soerabaja. Tot hoofd-kommissie bij het marine etablissement te Soerabaja, G. Verwoert, thans 1ste kommissie bij het marine departement. Tot 1sten kommissie bij het marine departement, D. A. Buyn, gewezen boekhouder op Onrust. Voorts heeft Zijne Excellentie de functien van marine-pakhuismeester te Sourabaja, gedurende de afwezigheid van J. B. van de Veldt, opgedragen aan den boekhouder bij gemelde pakhuis, C. T. Reijner.

MILITAIR DEPARTEMENT.

BENOEMD:

Tot 2de luits, bij het 7de regiment huzaren, de opperwachmeester bij de expeditionaire kavallerie, A. J. Bruneel en de wachmeester bij dat zelfde wapen, A. Lahure. Voorts heeft Zijne Excellentie aan den paarden-arts bij hetzelfde regiment, Brailard, den rang van 2den luit, bij dat regiment verleend.

OP DESZELFS VERZOEK ONTSLAGEN.

De chirurgijn der 3de klasse, M. W. Steffhaan.

Zijne Excellentie heeft bij besluit van den 7 dezer, het kommandement der 18de afd. nat. inf., en dat der 1ste grote militaire afdeling, gedurende de afwezigheid van den kolonel Schnek, respectievelijk ongedragen aan den luitenant-kolonel van de 18de afd., de Leeuw, en aan den luitenant-kolonel, plaatselijken kommandant van Weitevrede en Rijswijk, van Castel.

— De uitgeloofde verhooging, onder het Engelsche nieuws medegedeeld, lezende, is bij eenen welmeenenden deelnemer in de grieven, Z. K. H., Neerlands Kroonprins, toegebracht door de ongehoorde onderneming, in het Vorstelijk verblijf gewaagd, de vraag opgeweld, of men niet, doelmatig, in het algemeene belang der justitie, ja der zedelijkheid zelve, de eventuele beloning, onder souvereine goedkeuring van Zijne Maj. zelfs aan de medeplichtigen zoude kunnen belooven, met kwijtschelding van straf en geheimhouding van naam, onder zoodanige bepalingen, hetzij tot dengenen hunner die zich het eerste melden zoude, ofte anderszins, als hooger en verlichter inzien mogte raadzaam oordeelen.

MENDELINGEN.

IETS OVER

GODFRIED

VAN

BOUILLON

EN ZIJNE

WAPENBROEDERS.

(Vervolg.)

Gedurende het verblijf van den Graaf van Vermandois in het Zuidelijk Italien, verspreide zich de geest der Kruisvaarten onder de Italianen. Bohemond was bezig om eenen opstand te Amalfi te dempen. Door de dweepzucht van den Franachman, werden spoedig de soldaten aangestoken, en de vriend van Urbanus verheugde zich in het wel gelukken zijner raadgevingen. De vrijbuiters trok zich de heilige zaak aan, zijne schoonschijnende welsprekenheid bragt dezelfde uitwerkselen te weeg, welke de oprechtheid van andere redenen had veroorzaakt, en het krijgsgescreuw van de vergadering te Blermont weergalmdoer de gelederen. De soldaten spannen hunne bogen, hielden hunne lanssen geveld, en uitten een luid maar ijdel

uitdagingsgeroep van de Turken. Daar hunne geest dreef derzelve hoogste toppunt bereikte had, en hunne smeltingen om naar het Heilige land te trekken dringend waren, verklaarde Bohemond zijne bereidwilligheid om hen in zulk eenen schitterende onderneming te vergezellen, en zijn prachtig kleed in stukken in den vorm van kruisen scheurende, verdeelde hij dezelve onder zijne volgelingen. Men dacht te Jerusalem niet aan Amalfi; dweepzucht ruimde alle staatkundige bedenkingen uit den weg, en in de groote poging tot de herstelling van het Heilige Graf, mocht Italien hoop voeden, voordeel te zullen trekken uit de afwezigheid hunner Normandische overheerschers.

De Vorst van Tarentum vuurde den Godsdienstigen ijver door alle mogelijke middelen aan, en hij bevond zich weldra aan het hoofd van tien duizend ruiters, en van een oneindig gemaal soldaten en voerkechten. Vele Normandiërs en Italianen van geboorte voegden zich bij zijnen standaard, en terwijl het opperbevel gedeeld werd met zijnen neef Tancred, bekleedden zijne bloedverwanten, de Vorsten van Salerno, een groot plaats in den raad. Zij zeiden niet van de stranden van Apulia, omtrent aan het einde van November, spoedig nadat Hugo en Robert bij Durazzo geland waren. Zij trokken door Morea, en de soldaten van den Griekschen Keizer, welke in de provincien gelegerd waren, maakten Bohemond bezorgd om de krijgsmacht te bewaren. Hij vermaande zijn volk tot oprechtheid, gematigheid en goeden wil jegens het volk aan hetwelk zij inderdaad hulp kwamen aanbieden. Maar toen zij verder kwamen, kregen zij gebrek aan geld, en zij plunderden, wanneer zij niet konden kopen. De Grieken waren van de kerk afgescheurd, maar zij waren de bondgenooten der Italianen, en het ellendig bijgeloof van den dag was in tweestrijd met de zedelijke beginselen, om te bepalen of plundering wettig was. In Pelagouien echter was een kasteel vol met ketteren, aan welke de kruisvaarders door geene banden van staatkundige vereeniging verbonden waren. De krijgsknechten van Bohemond plunderden hetzelfde en staken het in brand, en vervolgden daarna hunnen Godsdienstigen togt, met geweten, welke zich vrij van schuld kenden. Hunne marsch werd door de Keizerlijke troepen bespied, en hun togt over de Vardar, goede verderfelijke voor menig een van het leger zijn geweest, indien Tancred den vijand niet dapper had afgelegen. Bohemond berispte de gevangenen streng, dat zij de handen hadden durven slaan aan de soldaten van het kruis. Zij antwoordden: „dat de bevelen des Keizers hen onder de grootste verplichting leidde en dat zij een misdad tegen God zouden begaan, door zijne bevelen te verwerpen. Hun meester, wiesde de legers der kruisvaarders, gelijk de donder des Hemels, want hij wist dat hunne beweegreden eeryucht, en geen Godsdienst, was; dat zij Konstantinopel boven Jeruzalem verkozen. Zoo Bohemond en zijne volgelingen inderdaad dienaren Gods waren, zouden zij zijne menschevonden aard deelachtig zijn.” De listige Italianen schonk hun de vrijheid, en toen zijne minder voorzichtige vrienden hunne verwondering deswegens betoonden, bragt hij hun de onstaatkundigheid voor den geest, om den Keizer te verbitteren, terwijl zij zich op zijn grondgebied bevonden. „De dinsten moeten onderdrukt worden, tot dat dezelve met nut kunnen werkzaam zijn; zoo mogelijk moet de gunst van Alexius verkregen worden, en in alle gevallen moeten onze inzichten tot een gunstig tijdsip verhoplen worden.” Bohemond zond afgevaardigden naar Konstantinopel, met vertogen tegen de onregtvaardige handelwijze der Grieken. Alexius ontkende de daden zijner soldaten, en schoon hij Bohemond innerlijk vreesde en haatte, betoonde hij de grootste vreedde bij zijne aanpakking, en beloofde hem meer eer, en geschenken, dan die waarmede hij de andere Latijnsche vorsten had begiftigd. Zonder eenig schijn van vertrouwen, zouden de vijandelijkheden hernieuwd zijn geworden, en daarom liet Bohemond het leger onder het bevel van Tancred te Rossan, en toog met eenen troep ruiters naar de keizerlijke stad. Hij ontmoette den Hertog van Lotharingen, welke Alexius verzocht had, den Prins van Tarentum over te halen tot den eed van getrouwheid. De twee helden zich oarmende, onderhielden zich over de heilige onderneming, en Godsdienst scheen Bohemond's eenige beweegreden.

De ontmoeting tusschen den Keizer en den Vorst, was een volmaakt tooneel van huichelarij. De wederzijdsche hoffelijkheid werd schijnbaar niet verpitterd door vercriente herdenkingen; maar daar geene melding van vorige gebeurtenissen aankwam, tot kwaad vermoeden zoude hebben kunnen geven, herinnerde Alexius aan de veldslagen van Durazzo, Messina, en de dapperheid des Vorsten van Tarentum, waarmede, drukte hij zijne vreedde uit, dat vroeger de heilige gezindheden deze tooneelen van oorlog hadden vervangen. Bohemond, van zijne zijde, bekende de onregtvaardigheid van zijne vorige vijandelijkheid, en verklaarde dat hij de vriend was en steeds zoude blijven van zulk een doorlichtig Keizer. Alexius onthaalde hem in de koninklijke hoofdplaats, en verplaatste hem daarna in eenen, welke nog practischer was. Uit zijn eigene borst oordeelende, van de onmogelijkheid om de wonden van den haat te doen heelen, bleef Bohemond wantrouwend ten opzichte van het nof, en wanneer er een kostbare maaltijd voor hem werd opgedischt, liet hij het vleesch onaangetroefd aan zijne dischgenoten voorbijgaan. Den volgenden morgen verborg hij zijne verwondering niet, dat hunne gezondheid onbeschadigd was gebleven, want hij dacht dat de Keizer zulk een gunstige gelegenheid niet konde laten voorbijgaan zonder pogingen aan te wenden, om eenen ouden vijand te vergifigen. Juiste staatkundige beweegredenen, of de drang der omstandigheden, hadden Godfried en Hugo overgehaald om den eed van getrouwheid af te leggen. Geene volks-eer noch Godsdienst beheerschten, Bohemond's geest, maar hij kon koelbloedig elke daad beschouwen in deszelfs uit-

(Het vervolg op den kant van deze bladz.)

maaregel-onging Tancred de schande van eenen vreedden Vorst als zijn leenheer te erkennen. De edele hoedigheden van den jongen Ridder waren Alexius onbekend, welke deze bewaring van onafhankelijkheid niet oechteef aan een eedelmooide geestverheffing maar aan vijandelijke oogmerken. De volgende magtige troep krijgslieden, welke zich bij de verzamelde legers van Godfried, Hugo, Tancred, Bohemond en Robert van Vlaanderen voegde, werd aangevoerd door Raymond, Hertog van Narbonne, en Graaf van Provence, Toulouse en Kovergne. Zijne koelgeestigheid en waardige manieren, deden hem bij het algemeen voor wijs en groot doorgaan; maar hij was, haazuchtig en gierig. Zijne trotsch maakte hem gevoelig en onderhevig aan beleedigingen, hoewel de-

(Het vervolg op de volgende bladz.)

„dragen, zal de hoogste waardigheid des rijks, de „uwe zijn. Ik zal dan seghenen te hartelien in over- „eenschijning met de algemeene betuiging van uwe „verdiensden, en niet mijne eijge bijzondere partij- „digheid en vriedschap, volgende.” Hij roonde een „schijn van achting voor Bohemond, hoewel het getrag van zijnen krijgsmaakt Tancred ten rechte verwond- „ring verwekte. Het Italiaansche leger was door dien dapperen Veldheer van Rossa naar Konstantinopel geleid, en toen hij kieren moest tusschen plunderingen en hon- „geraad, liet hij zijne vreedde volgeden, en de ellendige en ketterlijke bewoening der gesessenen de- „dwingen hun onderhouden vreedde. Alexius Dook phorus vermurde bij de aankomst der Prins van Tarentum, zich in de kleeching van geknecht salomani en- „toog de straat bijna oopgemerkt over. Door dezen

door gierigheid, stond Bohemond toe dat de schatten in zijne verrekken zouden gebragt worden, en schodon hij zich eenige uitdrukingen liet ontvallen, zijn door- „zigt in het voornemen van Alexius toekende, kreeg zijne geliefkoosde drijt echter eindelijk de overhand op zijn gevoel van waardigheid. Zich in Keizerlijke pracht badende, haakte hij naar het Rijk zelve, als opperbestuurder van de huishoudelijke zaken van de Oosten, of als hevelheer over de Grieksche solda- „ter in Azia. Alexius verborg zijnz trotsch, welk diep gewond was door den stoofmoedigen hoogmoed van een vreemdling, en nam toelagt tot de gewone staatslij- „om de omstandigheden te doen voorkomen als een be- „telstel tot de vervulling van deszelfs wensch. Zoodra echter, vervolgde hij, „als een krijgsmachtige be- „kwaambheden de goedkeuring der Grieken zelden weg-

werkelen, met betrekking tot zijn eigen belang. Alexius was wel bekend met zijne eeryucht en gierigheid, en deze drijft moestey vordaan worden als de koop- „prijs voor zijne verpligting tot vriedschap. Daar- „om, bejopenig, beid de Keizer het bekeer over eenige gewestee tusschen Konstantinopel en Antiochen vijftien dagen gaans lang, en acht brided, de Keizerlijke Offi- „cieren toonden hem de „prachtigste verrekken van het Paleis. Zijne begeerlikheid ontwaakte bij het gezicht van de oneindige meulste „en zijne wreedde, en hij konde niet kalder uit te roepen, de „kroon, dezer rijkdomme, „winning van Sieden en Koninkrijken zouden „Zij zijn de uwe, „Zijne Majesteit schenkt u al heigene gij heden „gezien hebt.” Gestreeft door vleijerij en verblind

Het Roggebrood, van zwaivere Rogge gebakken, wegende drie Nederlandsche ponden, op 33 cents.
een pond vijf oncen, op 16½
Het Tarwebrood, beste soort, wegende een Nederlandsch pond, op 31
vijf oncen, op 15½
Het Franschbrood van een Nederlandsch pond, op 31
vijf oncen, op 15½
Het Huisbak, wegende een Nederlandsch pond, op 27
vijf oncen, op 13½
Het minste soort of zoogenaamde krop uit de zak, van een Nederlandsch pond, op 22
vijf oncen, op 11

Alles gebakken overeenkomstig art. 9 en het gealteerde rode art. van het Reglement op de Broodbakkersnoring, in dato 3 Mei 1819.
Leyden den 12. November 1829.
Burgemeester en Wethouders der Stad Leyden,
J. G. DE MEY.
Ter ordonnantie van dezelve,
P. A. D U P U L.

* * De Maatschappij der Nederlandsche Letterkunde, zal eene openbare Vergadering houden op Vrijdag, d. 20 November, 's avonds ten zeven uren, in de Stads Gekoorsaal, op de Bredestraat te Leyden. De Voorlezingen zullen gedaan worden door de Heeren JAC. KONING en H. H. KLYN, van Amsterdam. — De bijwoning wordt voor het beschaafd Publiek opengesteld, ook zonder Toegang-biljetten af te halen of te ontvangen.
Mr. H. T Y D E M A N,
Secretaris der Maatschappij.

* * Mijne geliefde Echgenoot H. C. SMITS, Verloste heden morgen zeer voorspoedig van eenē welgeschapene DOCHTER.
LEYDEN 12 November 1829.
J. A. Z U U R.

PRIS-COURANT DER EFFECTEN.
Amsterdam den 12 November 1829.
Holland, Werkelijke Schuld . . . 2½ pCt. . . 60 a 60½
Rest. Uitgestelde dito 1½ a 1½
Kans-Biljetten 25½ a 25½
Stellen van uitgelooten dito — a —
Amortisatie-syndic. 4½ pCt. . . 100½ a 101
Domein-Losrenten 2½ a 98½ a 98½
Handel-Maatschappij 4½ a 87½ a 87½
Frankrijk, Inachrijving Grootb. . 5 a — a —
Dito op dito 3 a — a 85
Rusland, bij Hope en Comp. . . . 5 a — a 102½ a 103½
Ibs. op 't Grootb. 6 a — a 67½
Pruissen, Obl. Neg. Londen 5 a — a —
dit in Londen van 1822 — a —
Spanje, Obl. bij Hope en Comp. . . 5½ pCt. . . 33 a 34½
Nieuwe geld, van 1822 9½ a 10½
Oostens, Obl. bij Gollen Comp. . . . 5 a — a 100½ a 101
do 4 a — a 88½ a 88½
Certificaten 5 a — a 56½ a 58½
Neg. Metaliek 5 a — a 99½ a 100
Dito Bank-Actien 1498 a 1504

zelve hem over het algemeen wederhield van onzedelijke wege tot wraak. Heer van het grootste gedeelte van het zuiden van Frankrijk, verlangde hij nog naar Koninkrijken in het Oosten, en was onverzoenlijk in zijn haat ten opzichte van de Muselmannen, want zijne hovardige ziel was diep doordrongen met den onverdraagzamen geest dier dagen, en hij had menigmaal de magt ondervonden van zijne naburen, de Spaansche Sarracenen. De heilige zaak werd omhelst door Willen, de vijfde Heer van Montpellier, Reimer, Burggraaf van Turonne, en eene aanzienlijke menigte Ridders en Baronnen uit het zuiden van Frankrijk en het noorden van Spanje. De Graaf van Oranje kwam van zijn schoon Buitengoed, gelegen bij Avignon, en voegde zijn banier bij die van den Graaf van Toulouse. Op de lijst der geestelijkheid, vond men de belangrijke namen van den Aartsbisschop van Toledo en van de Bisschoppen van Puy en Oranje. Hoewel meer dan drie eeuwen verlopen waren sedert Gaskonje zich van het Sarracenesche juk bevrijd had, waren de wreedheden der Turken nog vers in het geheugen der Franschen, en zoó wél wíe de beweegredenen van wraak als van Godsdienst, volgden de inwoners van de mond der Garonne tot aan dien van de Var, de oostelijke grens van Provence, het kruis. Hunne weg was verschillend van die der Kruisvaarders, want zij trokken door Lombardije en Dalmatie. Veertig dagen werden besteed tot den marsch van de Torum Juli tot aan de grenzen van Morea. En deze waren dagen van vermoeijenis en onthouding. Onbekend met de regelmatige wegen over de bergen, volgden de pelgrinnen hunne eigene dwalende meeningen, en verdwaalden meestentijds in de moerassen, door derzelve dikke dampkring en gedurige duisternis. In deze gedeelten des lands, waar de mensch schaars hedeeld was met de weldadender natuur, kon men slechts eene middelmatigen voorraad voor honderd duizend soldaten verwachten. Zólk eene menigte verschrikte de landbewoners, welke zich tusschen de bergen verholten hielden, en welke, na hunne kudde en herders in veiligheid gesteld te hebben, onregelmatige, maar vernietigende aanvallen op de vreemdelingen deden. De behendigheid van den Graaf van Toulouse bleek ten sterkste in het bevalligen der vrouwen, priesters en ander gevolg van het kamp. Als voorwerpen van afschrik voor den vijand, verminkte en mismaakte hij de gevangenen, en deze daad van wreedheid was geschikt voor de omstandigheden en van goed gevolg. Toen zij te Scodra, de hoofdstad van den Koning van Dalmatie, kwamen, bezorgde de Koninklijke naam en welwillendheid hun voorraad en rust tot aan hunne aankomst in de Grieksche Steden. Zij vervolgden hunne togt naar Konstantinopel onder de hoede der Keizerlijke officieren. Aan iedere rustplaats ontvingen de bevelhebbers der provincien hun met eerbied, en de brieven van Alexius drukten niets uit dan de taal van vrede en genegenheid. Echter
(Het vervolg op den kant van deze bladz.)

BROODZETTING
Voor de Stad Leyden.
Ingaande Maandag, den 16 November 1829.
Maximum van den prijs, waar niet boven, maar wel beneden zal mogen worden verkocht, ingevolge Koninklijk besluit, van den 25. Januarij 1826, (Staatsblad N. 5) en de dispositie van H. H. Geedeputeerde Staten van Zuid-Holland, van den 5. December 1828, (Provinciaal blad N. 161.)

* * DANIEL CROMMELIN EN SOONEN, insueterende het door hen in de maand Junij 1. l. geadverteerde met betrekking tot AANDEELEN uit hunne Negociatien van 15 November 1790, 15 Junij 1791 en 1 October 1791, adverteren alsnu, dat de daarbij vermelde aflossing hebbende plaats gehad en het beloop daarvan door hen gecenseerd zijnde, zulks ten hinnen Kantore kan ontvangen worden dagelijks, tusschen 10 en 1 uur, (uitgenomen Zaterdag en Zondag) te weten: Honderd acht guldens en zeventig cents voor vier en twintig dollars negen en twintig cents 6 pCts. Fondsen over elk Aandeel uit hunne Negociatie van 15 November 1790, Vijftig guldens zeven en zestig cents voor twintig dollars vier en zestig cents 6 pCts. Fondsen over elk Aandeel uit die van 15 Junij 1791, en Zeven en tachtig guldens zeventig cents voor Vijf en dertig dollars twee en tachtig cents 6 pCts. Fondsen voor elk Aandeel uit die van 1 October 1791; alles in overeenstemming met de respectieve rekeningen, welke daartoe ten gemelde Kantore van DANIEL CROMMELIN EN SOONEN ter visie en goedgekeuring zullen liggen; wondende voorts de Houders der gedachte Aandeelen verzocht dezelve mede te brengen, ten einde daarop de noodige aantekening geschieden kunne.
DANIEL CROMMELIN EN SOONEN adverteren, dat tegen overgifte der door hen afgegevene Bewijzen van UITDEELING, ten Kantore van de ASSOCIATIE CASSA te Amsterdam, kan worden ontvangen het proeven van EEN JAAR INTEREST, in Amerika verschenen den 15 Mei 1829, over Fondsen gerepresenteerd door Aandeelen, spruitende uit hunne Negociatie van 15 November 1790, en zulks a f 57, 50 cents per Aandeel; alsmede het proeven van EEN JAAR INTEREST, in Amerika verschenen den 15 Junij 1829, over Fondsen gerepresenteerd door Aandeelen, spruitende uit hunne Negociatie van 15 Junij 1791, en zulks a f 46 per Aandeel.
De Ondergeteekende, door aankoop Eigenaar geworden van de van ons bekende Negotie in HOUTWARREN, om de firma van de GEBROEDERS J. BRONSGEEST, en deze Affaire zullende continueren met die zelfde accurate als steeds door de Overledene is geschied; zoó bevele mij in dat zelfde vertrouwen waarmede gemelde Negotie is begunstigd geweest.

De A. BRONSGEEST.
De HEER of DAME genezen zijnde om bij fatsoenlijke Liedén, op een der voornaamste Grachten binnen Leyden te HUREN, om terstond te aanvaarden: Een beneden-VOOR- en BINNEN-KAMER, gemeubileerd of ongemeubileerd, met of zonder bediening; worden verzocht zich onder letter J, te adresseren bij den Boekhandelaar A. v. BENTEN, te Leyden voornoemd. Brieven franco.
Op Zaterdag den 28 November 1829, des avonds ten vijf ure, zal men in het Heeren Logement aan den Burgwal te Leyden, publiek veilen en verkoopen, (op regterlijke Autorisatie) N. 1. Een groot, ruim, hecht, sterk en wel voortimmerd HUIS en ERVE, voorzien van zeven zoo behangen, als ophangen boven- en beneden-Kamers, Binnenplaats, ruime Keuken, Kelder, Turfzolder, Droogzolder en verdere commoditeiten, staande en gelegen op het Steenschuur, tusschen de Vliet en Koepoortsgracht, op den hoek teener gemeene Poort, waarin hetzelfde uitgang is hebbende, Wijk 2 N. 40. — N. 2. Een partij goed, degelijk en wel toegemaakte WEI- en HOOLAND, groot twee bunders vier en zestig roeden en circa zeven en twintig ellen, gelegen in de Westeindischen Polder, onder den Ambachte van Soeterwoude. — En N. 3. Een goed, degelijk en wel toegemaakte partij WEI of HOOLAND, groot twee bunders drie en zeventig roeden en ruim één en twintig ellen, gelegen in den Grootten Westeindischen Polder, onder Stompwijk. — (Vrijwillig): N. 4. Een HUIS en ERVE binnen Leyden, aan de Westzijde van de Koorlammersteeg aan den hoek van de dwars Korenbrugsteeg, omtrent de Bredestraat, met een uitgang in genoemde dwars Korenbrugsteeg, van ons genaamd: het Haagsche Melkmeisje, Wijk 4 N. 27. — N. 5. Een HUIS en ERVE, binnen Leyden, aan de oostzijde van de Delftsche Vliet, omtrent de Molensteeg, Wijk 2 N. 19 zwart. — N. 6. Een HUIS en ERVE binnen Leyden, aan de Zuidzijde van de middelste Raamsteeg, op den hoek der St. Jacobsgracht, Wijk 2 N. 180. — N. 7. Een HUIS en ERVE binnen Leyden, aan de Noordzijde van de Binnevestgracht, omtrent de Kraaijferstraat, Wijk 2 N. 588. — En N. 8. Een HUIS en ERVE binnen Leyden, aan de Zuidzijde van de Langegracht, omtrent de Nieuwe Volmotengracht, Wijk 5 N. 624.
De voorscrevene percelen kunnen op den dag der Verkoopung door een ieder worden bezigtigd. Zijnde inmiddels nadere informatien te bekomen ten Kantore van de Notarissen J. VALK te Leyden en C. KLAVERWEYDEN onder Soeterwoude.

verden bij elke dag-reis verscheldene van het leger vernemen. Kleine Grieksche troepen meten hen van alle zijden af, en eens zonde de Bisschop van Puy het abgrotter, hunner moorddadigheid zijn gewerden, meden niet eenige der soldaten van Karmend spedig tusschen holde waren gekomen. Te Ross oefend den zij eene gestrenge wraak aan de Grieken uit. Zij verzadigd zúch met plundering, en trokken vervolgens naar Rhodos, waar een algemeen konstantinopel te sjoeden. Godfried en andere bevelhebbers deden in dit verzoek, en daarom gaf Raynald het bevel over aan Ademar, en ging reede met de gezanten terug. (Het vervolg in het eerste deel.)

Sedert onze laatste zijn in Tessel binnengekomen J. B. Jansen, van Tessel, T. K. Mulder, van Bordenax, R. Nani, van Koningsbergen, C. Bremer, van Hamburg, J. Berends, van Oude.
Uingebild H. Groen, naar Surinamen, T. Nye, naar New-Bedford, J. Synjes, naar Malta, T. T. Kuper, naar Gemma en Livorno, P. C. Zorgrager en J. R. Plate, naar Cece, P. W. Lichman, C. v. d. Drift en J. Hanssen, naar Lisboa, W. Hasselaar, naar Bilbao.
De Tesselstelling binneng, van K. Rydahl, van Kopenhagen. Het schip Spekulant, Kap. W. Madsen, van Archangiel naar Rotterdam, is, volank en brief van Stavanger van den 21 October, met overgeworpen lading, in eene haven aldaar, in de nabijheid binnengelooopen, meest lossen.

Het schip Freden, Kap. J. Lillge, van Gohenburg naar Amsterdam, is volgens een brief van Gohenburg van den 4 Nov., na reeds op de hoogte van Tessel geweest te zijn, den 21 October, wegens schade te Kragrooe binnengelooopen, men was bezig met lossen te repareren.
Het schip Carina, Kap. J. C. Plegt, met suiker, van Antwerpen naar Riga, is, na op de Zwedische kust gezeten te hebben, den 2 Nov., lek en met andere schade te Straatsund binnengelooopen.
Arrivementen: Te Batavia Kap. Kraay, van Amsterdam en C. Rieck, van Middelburg, de laatste in 95 dagen; te Charleston J. Woodberry, van Gend; te Virginia B. Peffes, te New-York W. B. Lewis; en te Salem N. Brown, alle van Antwerpen; te Borden H. Haupter, J. van Amsterdam; te Portland M. G. Davis, van Rotterdam; te Gibraltar Kap. Luk, H. van den Graef, Sarane, Zr. Ms. oorlogs-brik, van Vissingen; de Bordenax J. O. Kuper, van Montkenandam; de Londenerij F. Parlevliet, van Rotterdam; te Cork T. de Leeuw en H. B. Dent, van Antwerpen; te Liverpool P. T. Kramer, van Dordrecht en Kap. Meentebroek, en te Grayend M. van de Kerkeven, Kap. Heick en Fox, alle van Osende, D. Fourdeng, Kelder, van Rotterdam en A. Gallows, van Hartlagen, en te Spelds W. C. Cross, van Rotterdam.

Te Leyden bij de Wed. ANTHONY DE KLOPPER EN ZOON, op de Bredestraat.